

Min sommaräng

När jag går vägen fram kommer jag till ett vägskäl.

Väl framme väljer jag att gå till höger, för där lyser solen starkare gräset är grönare och blommorna blommar mer.

När jag gått en bit kommer jag till en grind. Det är som en vägbom så att bilarna inte kan köra in där, man kan bara gå under. Inga skyltar som säger att det är förbjudet att gå in så jag gör det.

Jag går framåt i ungefär tio minuter och än så länge ser jag bara gräs, och skog och en grusväg, den som jag går på. Men till höger om mig är det som ett högt staket där det är en fotbollsplan på insidan. En fotbollsplan av grus.

Jag tänker att det kanske finns en skola längre fram och att dom använder den till elevernas idrott.

Jag går och går och går men det kommer ingen skola, det kommer inga hus, det kommer inga bilar eller något tecken över huvud taget på att det finns någon som bor här.

Jag börjar undra om jag gått fel eftersom jag inte möter någon.

Inte en levande själ någonstans. Men det var en härlig dag mitt i högsommaren. Jag gick där och sjöng lite för mig själv och tog ett grässtrå lite då och då som jag stoppade i munnen och sög lite på. Så gjorde jag alltid när jag var liten kom jag ihåg.

Vägen krökte sig lite och så blev det en rätt så brant uppforsbacke. När jag kom upp på krönet såg jag nästan hur långt som helst. Det kändes som om jag var uppe på ett högt berg. Världens utsikt var det. Lite längre fram låg en liten sjö och framför den var en äng med massor av ängsblommor med alla möjliga färger. Det var så vackert så jag stod kvar där en stund bara för att insupa atmosfären.

Jag gick av vägen och in på ängen och tänkte att jag skulle gå ner till sjön.

Det fanns fortfarande inga hus någonstans, inte ens på andra sidan sjön.

Jag tog upp en prästkrage och mindes leende hur man plockade bladen av den och sa, älskar, älskar inte. Och jag började räkna. Älskar, älskar inte. Men jag visste inte vem jag skulle tänka på eftersom vid det här tillfället hade jag ingen relation. Jag var själv och hade varit ända sedan förra sommaren. Men jag log för mig själv och tänkte att äsch man kan väl prova ändå. Han kanske finns fast jag inte vet om det än. Kanske någon jag känner.

Älskar, älskar inte. Jag gick längre och längre bort mot sjön och såg många olika blommor jag aldrig förut sett någonstans. En del såg nästan konstgjorda ut. Jag böjde mig ner över en för att titta närmare och den kändes nästan som plast. Sådär hård och stel var den. Konstigt tänkte jag. En plastblomma mitt i ängen långt bortom ingenstans.

Älskar, älskar inte. Nu såg jag en till men med ett annat utseende. Jag kände på den och den var också som en plastblomma. Jag hade aldrig förut sett sådana blommor, undrar om dom var ovanliga och vad dom hette. Jag gick vidare, älskar älskar inte.

Mitt på ängen fanns en stor sten. Jag blev så sugen på att klättra upp på den så jag gjorde helt enkelt det. Det var lite besvärligt men till slut så satt jag där och tittade ned och ut över sjön som låg längre fram. Vad vackert det var. Fantastiskt och inte en människa. Det var som om jag kommit till landet ingenstans där ingen fanns och ingen bodde. Bara jag. Jag satt och fantiserade hur det skulle vara att vara ensam på planeten jorden. Vad man skulle göra och leva av. Hur man skulle leva. Hur skulle jag hitta mat? Lite kusligt var det faktiskt när jag tänkte efter. Varför var det så öde här?

Ett tag tänkte jag att jag skulle gå tillbaka och se vad som var åt andra hållet, där vid vägskälet. Men jag kom på att det alternativet fanns inte längre. Jag hade gjort mitt val och här var jag nu. Det går ju inte backa livet. Så min nyfikenhet tog överhanden och jag gick vidare ner mot sjön.

Väl nere vid vattnet tog jag av mig strumporna, kavlade upp byxorna och vadade ut en bit. Det varmt i vattnet och jag fick lust att bada. Det var ju sommar, inte en levande själ inom synhåll, och solen sken så jag gick upp på stranden igen och tog av mig kläderna som jag vek ihop och lade på en sten för att inte få sand i dom. Jag stod där i min nakenhet inför naturen och lät solen fånga min kropp. Lite vind mot huden kändes skönt, nästan lite pirrigt smekamt. Jag gick ut sakta i vattnet och kände lite rysning av behag då vattnet kom längre och längre upp på kroppen. Jag böjde mig fram och sköt ifrån med fötterna samtidigt som jag doppade huvudet helt under vattenytan. Jag tog långa stora simtag och vattnet kändes som sammet mot huden. Underbart. Jag vände mig på rygg och låg och flöt. Tittade upp mot himlen och såg en ormvråk som seglade runt spanande efter ett byte.

Jag kände mig så nära naturen som jag aldrig förr gjort. Jag var liksom ett med den. Jag tog några simtag på rygg och fortsatte titta på ormvråken. Den där uppe flygande och jag här nere flytande. Lugnet i kroppen spred sig ut i varenda cell. Och jag sprack upp i ett stort leende av plötslig eufori som kom från någonstans inom mig. Här, här är jag, här är jag i all min nakenhet, i min sårbarhet i min mänsklighet. Öppen, nyfiken, och mottaglig. Mottaglig för intryck och avtryck. Det är den här känslan jag vill bevara och kunna ta fram mitt i en folksamling i rusningstrafik. Kan man komma sig själv närmare än så här? Och jag kom på att jag tyckte om att vara med mig själv.

När jag kom upp på stranden igen tog jag upp prästkragen jag plockat blad på. Jag hade några kvar. Älskar älskar inte, älskar älskar inte.

Älskar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Enjebo/Drugge med Poeter.se id #20520 innehar upphovsrätten